

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobkyne **Bc. O. C.** bytom v Č., zastúpenej *JUDr. J. S., advokátom*, so sídlom v Z, B., proti žalovanému **Obvodnému úradu v Žiline** so sídlom v Žiline, J. Kráľa 4, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2008/05445-016 zo dňa 27.10.2008, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/1/2009-95 zo dňa 15.6.2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/1/2009-95 zo dňa 15.6.2010 **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Obvodného úradu v Žiline, služobného úradu Žilina, č. 2008/05445-005 zo dňa 8.9.2009 (správne má byť zo dňa 8.9.2008) a vec vrátil správnenému orgánu na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol tak, že uložil žalovanému zaplatiť ich náhradu vo výške 550,25 eura žalobkyni na účet jej právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Obvodného úradu v Žiline č. 2008/05445-006 zo dňa 8.9.2008, ktorým podľa § 10

ods. 1, § 40 ods. 2 písm. a/, § 125 a § 126 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného v čase rozhodovania správnych orgánov oboch stupňov (ďalej aj „zákon č. 312/2001 Z. z.“ alebo „zákon o štátnej službe“) skončil so žalobkyňou štátnozamestnanecký pomer odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona dňom 14.9.2008, stotožniac sa s prvostupňovým správnym orgánom v tom, že došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne zaradenej do funkcie samostatný radca, odbor štátnej služby: 2.17 - vnútro, v odbore všeobecnej vnútornej správy Obvodného úradu v Žiline, a to v súlade s Uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 865 z 11.10.2006 k návrhu rozpočtu verejnej správy na rok 2007 - 2009, ktorým uložila subjektom verejnej správy zabezpečiť do 31.12.2007 zníženie 20 % plánovaného počtu zamestnancov v štátnych rozpočtových organizáciách a štátnych príspevkových organizáciách s cieľom dosiahnuť úsporu finančných prostriedkov kapitol štátneho rozpočtu a súčasne zabezpečiť zefektívnenie vynakladania verejných prostriedkov s prihliadnutím na individuálne potreby jednotlivých finančných kapitol s tým, že Oznámením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2007 č. 2007/08087 bola určená systematizácia štátnozamestnaneckých miest podľa funkcií a počtu funkčných miest na výkon práce vo verejnom záujme pre Obvodný úrad v Žiline od 1.10.2007 v súvislosti s prijatím zákona č. 254/2007 Z. z. o zrušení krajských úradov a o zmene a doplnení zákona č. 515/2003 Z. z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 263/2006 Z. z.. Ďalej krajský súd konštatoval, že žalovaný v odôvodnení svojich rozhodnutí poukázal na to, že služobný úrad ponúkol žalobkyňi zmenu štátnozamestnaneckého pomeru, a to trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 zákona č. 312/2001 Z. z. na voľné štátnozamestnanecké miesto v zaradení radca, v odbore štátnej služby: 1.05 - informatika, druh štátnej služby: stála štátna služba, v odbore živnostenského podnikania Obvodného úradu v Žiline, ktoré žalobkyňa listom zo dňa 2.7.2008 odmietla.

Krajský súd považoval za potrebné zaoberať sa námietkami žalobkyne v dvoch rovinách: či došlo k zrušeniu jej miesta a či došlo zo strany žalovaného k ponuke voľného pracovného miesta v zmysle § 40 ods. 2 písm. a/ resp. § 29 ods. 5 zákona č. 312/2001 Z. z.. Žalobné námietky ohľadne nedostatku dôvodov napadnutého rozhodnutia vyhodnotil ako bezpredmetné, pretože z neho vyplýva dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a čo sa týka druhostupňového rozhodnutia, žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal s odvolacími námietkami žalobkyne. Rovnako za bezpredmetný považoval žalobný dôvod, že v druhostupňovom rozhodnutí absentuje poučenie o možnosti preskúmania rozhodnutia súdom, keďže poučenie túto možnosť preskúmania súdom obsahuje. Podľa názoru krajského súdu neobstojí ani žalobná námietka, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne nebolo zrušené, pretože z obsahu predložených listín mal preukázané, že došlo na Obvodnom úrade v Žiline k systematizácii pracovných miest na základe uznesenia vlády a v súlade s predloženou systematizáciou, ktorou bolo preukázané, že pracovné miesto žalobkyne, samostatný radca, odbor štátnej služby: 2.17 - vnútro, na ktorom bola zaradená od 1.7.2005 na Krajskom úrade v Žiline, s popisom pracovnej činnosti: vojnové hroby a osobitné označenie vozidiel, bolo systematizované tak, že časť resp. činnosť 2.17 - vnútro s popisom starostlivosť o vojnové hroby, bola

v organizačnej štruktúre Obvodného úradu v Žiline riešená na časť úväzku a bola zaradená v rámci organizačného odboru na oddelení organizačnom a táto práca bola pridelená inej štátnej zamestnankyni, a to od 1.10.2007 v súlade so systematizáciou pracovných miest a podľa opisu štátnozamestnaneckého miesta uvedenej zamestnankyne. Medzi účastníkmi krajský súd nepovažoval za sporné, že po zrušení krajských úradov k 1.10.2007 časť pracovnej činnosti – vydávanie označení ZŤP na vozidlá, prešla od 1.1.2009 podľa zákona č. 8/2009 Z. z. a zákona č. 447/2008 Z. z. na príslušné úrady práce, sociálnych vecí a rodiny, a ostatné t. j. označenie ZŤP prešlo na inú pracovníčku od 1.10.2007. Na základe uvedených skutočností krajský súd nemal za preukázané tvrdenie žalobkyne, že jej pracovné činnosti boli pridelené novo prijatej zamestnankyni.

Podľa názoru krajského súdu medzi účastníkmi konania nebolo sporné ani to, že zo strany žalovaného bola daná žalobkyni ponuka voľného štátnozamestnaneckého miesta listom zo dňa 27.6.2008 v odbore radca odboru živnostenského podnikania na úseku činnosti automatizovaného informačného systému, v odbore štátnej služby: 1.05 - informatika, a ani to, že prílohou tejto ponuky bol popis štátnozamestnaneckého miesta a ani skutočnosť, že žalobkyňa uvedenú ponuku listom zo dňa 2.7.2008 odmietla. Krajský súd v Žiline však vyslovil názor, že zo strany žalovaného resp. prvostupňového správneho orgánu ako služobného orgánu žalobkyne jej nebolo v zmysle ust. § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z. ponúknuté riadne voľné štátnozamestnanecké miesto. Poukázal na žalovaným predložený opis činnosti štátnozamestnaneckého miesta na odbor štátnej služby 1.05 - informatika, organizačný útvar, odbor živnostenského podnikania zo dňa 7.7.2008 vo vzťahu k inej zamestnankyni (p. M.), ktorá na toto miesto bola vymenovaná dňa 7.7.2008 do dočasnej stálej služby, teda následne po tom, ako žalobkyňa odmietla uvedenú ponuku voľného pracovného miesta, poukazujúc na to, že v čase ponuky zo strany žalovaného žalobkyni nebolo preukázané, že by k ponuke voľného štátnozamestnaneckého miesta bola žalobkyni predložená aj príloha k opisu činností zo dňa 7.7.2008. Preto mal krajský súd za to, že žalobkyňa nebola riadne oboznámená s popisom pracovnej činnosti miesta, ktoré jej bolo ponúkané. Krajský súd zastával názor, že nie je možné, aby žalovaný si len formálne splnil ponukovú povinnosť v zmysle § 40 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. bez toho, aby riadne špecifikoval popis pracovnej činnosti voľného štátnozamestnaneckého miesta. Z uvedených dôvodov krajský súd obidve rozhodnutia žalovaného zrušil pre nesprávne právne posúdenie veci a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP zohľadniac úspech žalobkyne v konaní, na základe čoho jej priznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok tak, že rozhodnutie správneho orgánu vydané v správnom konaní o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, v celom rozsahu potvrdí. Namietal, že napadnutý rozsudok vychádza zo skutkových zistení, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že krajský súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že žalovaný preukázateľne riadne neponúkol iné vhodné štátnozamestnanecké miesto žalobkyni, namietajúc, že súd používa pojem

„riadne neponúkol“, ale bližšie neuvádza, na základe akého právneho predpisu a s akým obsahom má byť tento pojem naplnený, pretože zákon o štátnej službe ani správny poriadok takýto pojem nepozná, pritom ide o rozhodujúci dôvod zrušenia rozhodnutia žalovaného. Podľa názoru žalovaného zákon o štátnej službe neurčuje formu ani obsah ponuky iného voľného štátnozamestnaneckého miesta, preto je ponechané na úvahe služobného úradu, akou formou to urobí, a zákon o štátnej službe ani neurčuje, že v ponuke musí byť uvedený aj podrobný opis činnosti (tieto náležitosti netvoria ani ponuku pri výberovom konaní na voľné štátnozamestnanecké miesto), pretože rámcový opis a tarifný plat sú súčasťou zákona o štátnej službe. Zdôraznil, že žalovaný pred vydaním rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne vykonal ponuku vhodného voľného štátnozamestnaneckého miesta v tom istom služobnom úrade, ale v inom odbore štátnej služby, s jeho presným definovaním a priloženým opisom štátnozamestnaneckého miesta. Uviedol, že zákon o štátnej službe v žiadnom ustanovení neukladá žalovanému povinnosť ponúkať všetky voľné štátnozamestnanecké miesta a v niektorých ustanoveniach to dokonca vylučuje (napr. § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe), a preto je ponuková povinnosť žalovaného splnená ponukou čo i len jedného vhodného voľného štátnozamestnaneckého miesta. Zdôraznil tiež, že o vhodnosti ponúkaného miesta pri posúdení kvalifikačných predpokladov, primeranosti zdravotnému stavu žalobkyne a náročnosti činností žalovaný nepochybuje. Poukázal na to, že závery súdu, že pri odchýlke ostatných činností v opise priloženom žalobkyňi a p. M., nie je jednoznačne zrejmé, či sa jedná o jedno alebo dve voľné miesta, nič podľa názoru žalovaného nenasvedčuje na skutočnosť, že si splnil ponukovú povinnosť. Dodatočné tvrdenie žalobkyne, že opis jej ponúkaného miesta a opis miesta, ktoré prijala p. M., nie sú totožné, a že ak by jej bolo ponúkané miesto s opisom, ktoré prijala p. M., tak by takéto miesto aj ona prijala, je účelové, zavádzajúce a pre vydanie rozhodnutia žalovaným irelevantné. Vysvetlil, že pre zaradenie konkrétneho štátnozamestnaneckého miesta do príslušnej platovej triedy sú rozhodujúce charakteristiky najnáročnejšej činnosti uvedené v prílohe č. 1 zákona o štátnej službe a opisy ďalších vykonávaných činností sa u jednotlivých zamestnancov môžu podľa potreby a náplne činnosti služobného úradu meniť (preto aj odchýlka medzi opisom v ponuke a opisom doručenom p. M.). Dodatočné tvrdenie žalobkyne, že jej nebol doručený opis ponúkaného miesta, považoval žalovaný za nepravdivé a samotnou žalobkyňou v konaní aj vyvrátené v liste, ktorým bolo žalobkyňi ponúkané iné voľné miesto, je výslovne uvedené, že v prílohe je aj opis. Opis tvoriaci prílohu listu sa nachádza aj v spise súdu pod č. 1. 52. Poukázal na to, že žalobkyňa túto okolnosť nenamietala pri odvolacom konaní v poradnej odvolacej komisii a pri oboznámení sa s celým svojím spisom a uvedený argument uviedla prvýkrát až v konaní pred súdom, pričom sa tým snaží spochybnit' aj svoj písomný prejav odmietnutia ponúkaného štátnozamestnaneckého miesta a v konečnom dôsledku navodzuje stav uvedenia do omylu so všetkými právnymi dôsledkami. Preto bol žalovaný toho názoru, že vykonané dokazovanie preukázalo, že správny orgán vykonal pred vydaním rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru všetky potrebné úkony, ktoré mu ukladá zákon o štátnej službe, správny poriadok a Zákonník práce, vydané rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru je v súlade s príslušnými zákonmi, zákony neobchádza, ani sa neprieči dobrým mravom, a preto

mal prvostupňový súd podľa názoru žalovaného žalobu zamietnuť a rozhodnutie žalovaného potvrdiť.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania majúc za to, že krajský súd vykonal vo veci dostatočné a rozsiahle dokazovanie, dôkazy zhodnotil a na ich základe vyniesol podľa názoru žalobkyne vecne správne rozhodnutie. Dôvody odvolania žalovaného považuje za účelové, v snahe žalovaného zbaviť sa žalobkyne po jej tridsaťročnej praxi v štátnej správe. Stotožnila sa s právnym názorom krajského súdu, že jej nebolo ponúknuté riadne voľné štátnozamestnanecké miesto a svojím postupom chcel žalovaný len vyvolať dojem, že si svoju povinnosť zo zákona splnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v nadväznosti na § 246 ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.9.2011 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (v rámci ktorého bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý zásadne posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa ustanovení druhej hlavy (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom

správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Je potrebné zdôrazniť, že konanie o správnej žalobe je rozhodovaním o zákonnosti právoplatného správneho rozhodnutia. Nejde tu o pokračovanie v už skončenom správnom konaní.

Voľné uváženie resp. správna úvaha sa musí uskutočniť v medziach, ktoré stanovuje zákon.

Podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov:

a) zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, **nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5** alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním; v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c),

Podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe štátneho zamestnanca možno na základe jeho písomného súhlasu trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby

a) v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby,
b) do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby,
c) do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby,
d) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis činností štátnozamestnaneckého miesta, alebo
e) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení pravidelné miesto výkonu štátnej služby.

Podľa § 32 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem a ich rozhodnutia je potrebné považovať za skutkovo podložené a v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa preto nerozhodol v danej veci vecne správne, keď rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Zákonným predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe je zrušenie štátnozamestnaneckého miesta

zamestnanca. Zrušenie štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne bolo nesporne preukázané.

Ďalšou podmienkou skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe je preukázanie nasledovných skutočností, a to:

- že štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe, alebo
- že služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto, alebo
- že voľné štátnozamestnanecké miesto sa obsadzuje výberovým konaním.

Ide o hmotnoprávne podmienky platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo strany zamestnávateľa. Ich splnenie musí preukázať zamestnávateľ v riadnom procesnom postupe, na ktorý sa vzťahoval v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru správny poriadok.

Z logického a aj z gramatického výkladu ust. § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe jednoznačne vyplýva zákonodarcom sledovaný cieľ, že zamestnávateľ musí so zamestnancom, s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer, viesť aktívny dialóg o jeho ďalšom možnom zotrvaní v štátnozamestnaneckom pomere. V prvom rade musí zamestnanca vyzvať, či je alebo nie je ochotný prejsť na iné pre neho vhodné miesto výkonu štátnej služby, čo v danom prípade splnené bolo. Z rozhodnutia žalovaného a aj zo spisovej dokumentácie žalovaného nesporne vyplýva, že žalovaný, vrátane konania na prvom stupni, sa zaoberal otázkou možnosti preloženia žalobkyne podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe. Žalovaný preukázal, že žalobkyňa nesúhlasila pred doručením rozhodnutia s trvalým preložením na iné voľné štátnozamestnanecké miesto.

Služobný úrad v zmysle uvedeného ustanovenia zákona o štátnej službe musí totiž ponúknuť zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, ktoré má k dispozícii v dobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nielen miesto zodpovedajúce pôvodnému opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca. Záleží len na zamestnancovi, či ponuku prijme alebo ju odmietne. Ustanovením § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe sledoval pritom zákonodarcia legitímny cieľ, a to v prvom rade ochranu štátnych zamestnancov pred stratou zamestnania, ak je ochotný zamestnanec pracovať aj na inom mieste v štátnej službe a taktiež následnú hospodárnosť nakladania so štátnymi prostriedkami.

Pre splnenie povinnosti služobného úradu v zmysle § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe nie je potrebné, aby ponúkol zamestnancovi všetky voľné pracovné miesta, ktoré sú pre neho vhodné. Stačí, ak zamestnávateľ ponúkne zamestnancovi len jedno pre neho vhodné štátnozamestnanecké miesto z viacerých u zamestnávateľa voľných pracovných miest, ktoré by boli pre zamestnanca vhodné.

Na platnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo strany služobného úradu sa vyžaduje nielen realizácia ponuky iného, aspoň jedného

pre štátneho zamestnanca vhodného štátnozamestnaneckého miesta, ale aj preukázanie jeho odmietnutia zamestnancom. V takejto situácii zamestnávateľ už nemá žiadnu ďalšiu povinnosť ponúknuť zamestnancovi iné voľné vhodné štátnozamestnanecké miesto.

Odvolaací súd sa stotožnil s vyjadrením žalovaného, že zákon o štátnej službe neurčuje formu ani obsah ponuky iného voľného štátnozamestnaneckého miesta, preto je ponechané na úvahe služobného úradu, akou formou to urobí, a zákon o štátnej službe ani neurčuje, že v ponuke musí byť uvedený aj podrobný opis činnosti.

V prejednávanom prípade bolo preukázané, že žalovaný pred vydaním rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne vykonal ponuku vhodného voľného štátnozamestnaneckého miesta v tom istom služobnom úrade, ale v inom odbore štátnej služby, s jeho presným definovaním a priloženým opisom štátnozamestnaneckého miesta.

Keďže preukázateľne boli splnené zákonom stanovené podmienky na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe, nastal tak zákonom predpokladaný následok, platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe.

Z uvedených dôvodov nebolo možné súhlasiť s dôvodom, pre ktorý krajský súd zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného, že žalobkyni nebolo ponúknuté riadne voľné štátnozamestnanecké miesto. V tomto smere bol v rozsudku prezentovaný úsudok krajského súdu nesprávny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol (§ 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 220 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP, § 250k ods. 1 OSP a v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobkyni nepriznal ich náhradu, pretože nebola v tomto konaní úspešná a žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobkyne trovy odvolacieho konania nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 28. septembra 2011

**JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth

